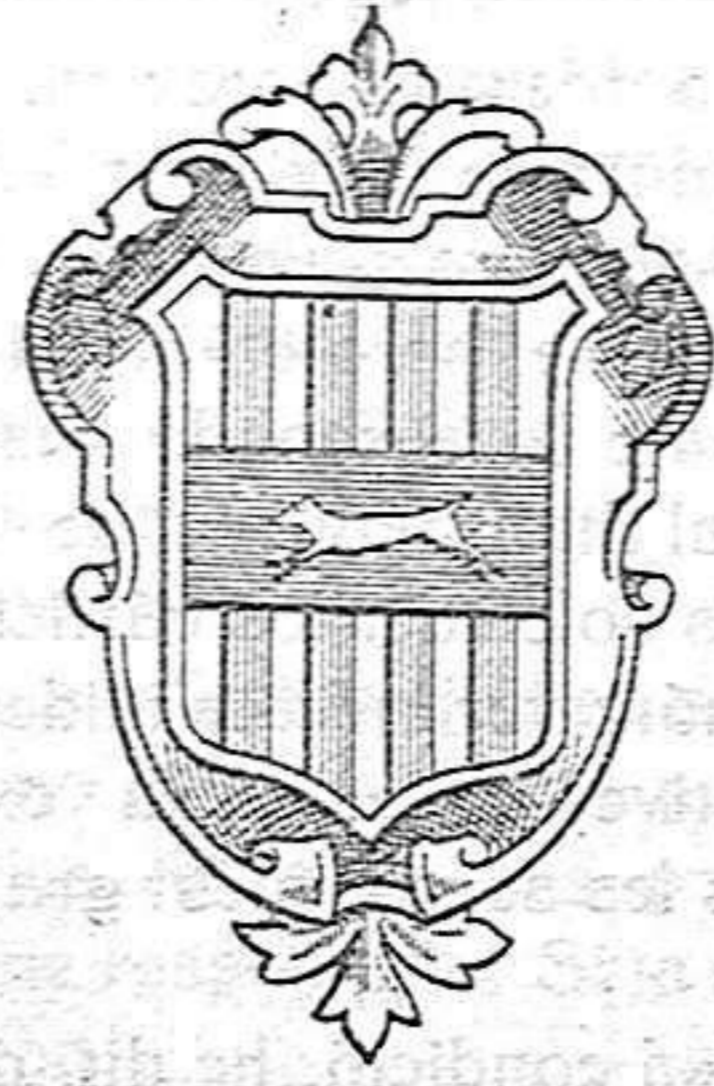

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.--INCA.

Amy II

SETMANARI POPULAR
INCA 25-DE MARS DE 1916

Núm. 65

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Coremals

CONCEPTE RACIONALISTA Y CONCEPTE CRISTIÀ

DE LAS PÚBLIQUES CALAMITATS

(Acabament)

Mes, al arribar aquí me surt y m'escomet un dels partidaris de aqueixa fantàstica senyora, y'm pregunta somrient d'eixa manera:

«Ja que tot vos ho explicau ab eixa paraula. Deu, ¿quín designi pot tenir aqueix Deu en afligirnos tan sovint ab tals desastres, y quín profit ó plaer pot esdevenirli de ser desde 'l cel lo causant de tantes llàgrimes y amargures?»

Veus aquí, senyors y amichs meus, una interpellació en tota forma que ohréu á cada pas, feta per la filosofia racionalista á filosofia cristiana, quan aquésta ha demostrat com havéu vist, lo ésser Deu l'autor de tots els fenòmens de la Naturalesa. No li basta al racionalista la explicació del fet; vol saber més: vol saber la rahó y la intenció del fet. Com qui no demana res, demana fins penérrar lo designi diví en les coses divines. Es un nano que s'aixeca de puntetes fins al trono de la Divinitat, no sols per saber lo que Ella ha disposat, sino exigintli explicacions del perquè ho ha disposat. Atréviment es, y bé podríam hasta dirne insolència. Però, miréu si n'es Deu de bondados ab ses criatures, que fins á eix punt arriba sa bondat, fins á donar tals explicacions exigides, donatles abundants, convicents y plenament satisfactories.

Y en efecte. Les Sagrades Escripures, que son la paraula de Deu, y la Sagrada Teologia, que es la ciencia de Deu, donen de part de Deu, aqueixes explicacions, qu'l racionalisme li exigeix perque creu que no les hi pot donar, y per aixó les hi exigeix sa orgullosa científica ignorancia.

Aqueixes explicacions son les següents: Deu Nostre Senyor envia á la terra aqueixos fenòmens extraordinariament pahorosos, per ensenyansa del home, per càstich del home, per bé del home. Tres punts de vista que bastarian ells sols pera deixar plenament justificada á la Divina Providencia en ordre á aqueixa materia, si la Divina Providencia necessitás justificarse devant

de ses presumptuoses criatures. Tingáu, donchs, senyors y amichs meus, un poch més de paciència, y sufríume en aqueixa darrera part de mon discurs, que veuréu es la més pràctica á la hora present.

Les públiques calamitats ensenyen.. ¿Y qué ensenyen? Ensenyan lo poder absolut de Deu y la impotencia absoluta del home. ¿Vos sembla are si es poca aqueixa ensenyansa? La tendencia y temptació constant del home es ferse ell lo Deu de la terra, ja que no pot ferse lo Deu del cel. Ab lo domini absolut de la terra se contentaria l'infelís, y ab eixa condició se conformaria molt bé ab que'l Senyor de l'Univers regnás y's passejás tot sol per sos dominis celestials.

Més clar y més breu.

Extenent fins á Deu la ficció monàrquica que ha imposat als reys de la terra, se conformaria ab Deu que regnás y no gobernás ab lo pacte constitucional de qu'l home, com ministre responsable, gobernás ell tot sol encara que no regnás. Mes Deu Nostre Senyor no s'avé ab aqueixes teories de rey constitucional, ni vol aqueixes particions de senyoriu y con domini ab sa miserabilíssima criatura. Vol ser Senyor regonegut de la terra, com es Senyor regonegut del cel. Y per aixó fa sentir de tant en tant lo pes de sa dominació sobre aquella part del seu regnat que l'home li disputa, y á lo millor quan més ensuperbit se contempla aquést ab ses terrenes conquestes, quan més infaut ab sa protesa sobiranía, fa que un petit incident qualsevol derribi ses obres més arrogants, com un noy un castell de cartes, y l'obligui á confessar sa petítesa, sa nulitat, devant d'un sol moviment de celles de son lletítim dueny y senyor.

¿Y pensaréu tal volta que aytal lliadó no es necessaria? Diréu que no hi ha ningú que pretengui aquest regnat del home autònom é independent sobre la terra. Es veritat que no hi ha ningú tan insensat per dirho, en cambi tots som prou insensats per créureho y ferho. Deu es un desconegut en la vida social moderna; Deu es sistemáticamente eliminat; Deu fa nosa á tot arréu, en la política en la familia, en els negocis. Lo Deu dels cristians es avuy casi un extranger, un desterrat, entre'ls mateixos cristians. Hi ha relativament poch que's diguin atéus, però n'hi ha molts y molts que ho resultan en la pràctica. Havem dit tant y tant aixó del avens, del progrés, de les llums de la

civilisació que'ns ho havem cregut com una colla de papanates, y ens sembla que ja som prou grans per poder emanciparnos y anar tots sols. Y les criatures insensibles, els elements físichs de la naturalesa semblan tornar á una per els drets de son Criador y Deu y dirli al home autònom á independent: que no es res de tot aixó, encare que s'ho digui y encare que s'ho pensi, sino qu'es súbdit, es vassall, y sino vol ésser noblement aixó, será pitjor per ell, perque será escláu. Com els antichs senyors feudals tenían en feudo del Prímcep ses possessions, y de elles podíen fruir y va'ersen, tenint en compte sempre el dever d'homenatge á son amo, aixís l'home es rey de la creació á condició de prestar vassallatge al qui li dona eix títol y sos drets, y no d'altre manera. Y si l'home no regoneix aixó de bon grat, tindrà que regoneixeu per forza baix lo flagell de la mateixa Naturalesa, que en lloch de serli súbdita, se li rebela y se li torna son butxí,

La paraula *flagell* he anomenat, y aqueixa'm porta a lo segón que havem de véuer com a cristians en les públiques calamitats. Aqueixa es la paraula 'consagrada per tots els autors católichs, y fins per la Sagrada Liturgia: *Flagell*. Flagell, que vol dir càstich, vol dir assot. Les públiques calamitats han sigut considerades sempre per la filosofia cristiana com assots de Deu. La guerra, la peste, la fam, els terratrémols, els naufragis é inundacions, les prolongades sequies, tot axó als ulls de la fé, no sols de la fé popular, sino de la fé científica y teológica, son com lo bastó de Deu sobre els pobles prevaricadors. Apenes hi ha página en les Sagrades Lletres ahont aixís no s'expressi. Deu es sempre justicier, y per los pecats colectius no té, com per los pecats individuals, infern en l'altra vida, però té càstichs en aquésta. Y no seréu pastant candorosos que preguntéu si n'hi ha d'eixos pecats colectius, pecats que podríem dirne socials, pecats en los quals tenim casi sempre tots alguna responsabilitat, uns per comissió directa, altres per tácit consentiment, altres per no protestarne, ni impedirlos, ni expiarlos com deuríam. Pecats que, avuy més que may, cubreixen el món com espantosa onada de corrupció que tot ho inunda i tot ho assola, més, molt més que aqueixes devastadores inundacions fluvials que han fet en nostra terra tantes desgracies. Y

ningú se n'horroritsa, ningú'n fa cas d'aqueixes altres inundacions de impietat que estan a punt d'ofegar nostra vida pública cristiana, y eslich per dir fins nostra vida particular y doméstica. Ni contra aqueixes se forman juntes de defensa, ni's procura reparar els danys causats, ni s'aixeca com se deuria viril protesta. Inundació de pornografia, inundació de profanació de festes, inundació de blasfemia, aqueixa sobre tot, que en nostra mal'haurada Catalunya no deixa apenes un pam de terra net de sa inmundat asquerositat. Aqueixes inundacions son potser les qui atrauen avuy les altres, com en la primera edat del món es de fé que atragueren les del universal diluvi. Y sapiguéu que no só jo qui m'invento aqueixes coses. Es la Iglesia mare de tots qui me les posa en la boca, es la seva fé, es la seva doctrina, es la seva fórmula d'oració la qui parla d'eixa manera. Ohíu lo que'ns fá resar oficialment en les oracions de rogativa públiques: *Senyor, que sou ofés per nostres pecats, y us aplacáu per nostra penitencia, ohíu propici la súplica de vostre poble, y apartau de nosaltres l'assot de vostra indignació que tenim ben merescut.* Aquí teniu com condensada en eixa breu oració la fórmula o concepte de lo que deu pensar y créurer tot bon cristià acerca les públiques calamitats si vol créurer com creu la Iglesia, y sentir com sent la Iglesia, y parlar com parla la Iglesia, sens lo qual (advertiuho bé), será tot lo que vulga, però no será cristià.

Y aixó m'obra pas pera l'última de les consideracions que vos he proposades tocant a les públiques calamitats. Vos he dit que ensenyan; vos he anyadit que castigan; are acabaré per dirvos que ensenyant y castigant, milloran. Volen certs juriconsults criminalistes que la pena infligida al criminal resulti, no sols de exemplaritat pels qui no ho son, sino de correcció y rehabilitació pel mateix reu. D'aixó ne sab més que tots ells Deu Nostre Senyor. Deu Nostre Senyor no té més que un cástich que no sia per profit del pecador; lo cástich de la pena eterna del infern, com la lley humana no té més que un cástich que no pot ser en profit del criminal, y es la pena de mort. Tots los demás cástichs de Deu son pel pecador verdaderes misericordies, si d'elles sab degudament aprofitarsen.

Castigando sanas, diu la Iglesia en altra de ses magnífiques y filosófiques oracions; castigant cura Deu Nostre Senyor, castigant refrena, castigant escarmenta, castigant aixeca, castigant millora. Cástich de jutje no'n té més que un, lo del día del judici; los demás son sempre cástichs de pare. Y en aixó's coneix qu'es Pare, perque castiga. Escoltéu a proposit d'aixó un pensament de nostre clàssich Rivadeneira. «Dos xicots (diu) se barallan en mitx del carrer, y surt un home a descompartirlos, y n'agafa un y bofatejantlo de ferm se l'emporta a casa seva. ¿Sabéu lo que diu la gent que s'ho mira desde les portes? Donchs diu: aquest deu ser lo seu pare.» Y un altre gran escriptor, Sant Agustí, ve a dir lo

mateix ab diferents paraules, referintse als perseguidors de la Iglesia: «Agafa lo pare un bastó (lo perseguidor) y castiga ab ell al fill culpable: pero en quant eix s'arrepenteix, lo pare fa trossos lo bastó y'l tira al foch, y al fill lo fá heréu de son patrimoni.» Aixís solen ser los cástichs de Deu en aqueix món: verdaderes mides repressives y preventives ab les quals exercita en vers nosaltres les seves més grans misericordies.

Però, «á condició, he dit, de que nosaltres sapiguem d'elles aprofitarnos com es degut.» Lo terror d'una calamitat pública es lo terror saludable de un missioner que espanta pera convertir. ¡Desdixats, emperó, els pobles que ni ab eixos terrors del cel acaban de sortir de son enduriment ó despertar de sa indiferencia! ¡Y més desdixat encara quan d'aixó mateix, que'ls deu fer entrar en reflexió y rahó, ne prenen peu per entregarse a més loques dissipacions! ¿Sabéu quém semblan allavors dits pobles engegats? Vos ho vaig a dir ab una comparació molt gráfica... y conclusc.

Quan la humana justícia alsa en nostres plasses lo patíbol per un desgraciat reu de mort, y l'entrega allí a la severitat de l'última pena, hi ha pobles bastant degradats pera ferna d'aixó y el día de la trista execució un día d'aplech repugnant entorn del fúnebre escenari. Quan aixó passa, y massa sovint que passa, dit poble está ja jutjat; aquest poble es més vil y més degradat que aquell infelís reu á qui portan a sufrir garrot. En cambi hi ha pobles fonament cristians en que passa d'altra manera, y fa poch anys se doná d'aixó un cas molt exemplar en nostres cristianes Vascondes. Fou en un de sos viatges executat un infelís; ningú hi acudí per res a la execució, més que'ls que devían per ministeri o per caritat. Tots els demás se reuniren aquell día en la iglesia, y en lloch més, a pregar pel germá ajusticiat.

¿No voléu tréurer l'aplicació d'aquest doble quadro? Já pot ferho per sí mateix cada hú de vosaltres. Quan Deu envía sos cástichs a una regió, alsa en certa manera en ella el patíbol de ses justes vindictes. No es hora allavors de que saltin y ballin entorn d'aquell patíbol de dolors les regions vehines, encar que sia ab pretextes de comiseració y filantropía.

¿No's tracta d'un dol públich? Donchs un dol públich de cap manera ha de semblarse á un Carnaval fora de temps.

HE DIT.

FÉLIX SARDÁ PVRE.

Sabadell, 10 Novembre de 1907.

S'HORT DE SAN FRANCESC ESTA VENAL

INFORMES A CA SON AMO

Bartomeu Nicolau

Carrer de San Francesc.—Inca

A UNA MODISTA

Oh modista, modisteta,
qui estàs cus que cusiràs,
dessota de l'oreneta,
damunt del test de lilàs!
Ta agulla és una vareta,
la menes amb riures clàs;
una ingràcil burgeseta
d'alegria vestiràs,
d'esbeltesa i de malícia.
Se t'assemblarà—oh deliciat—
i els homs seràn deixondits.
La trovaràn encisera
so's per la gracia lleugera
que t'haurà escapat dels dits.

Josep Carner.

Agrícoles

DESTRUCCIÓ DELS POLLS DE LES GALLINES

Ni fins quant una gran netedat se consegueix evitar que les gallines y altres aus doméstiques siguen invadides per diferents paràsits de la pell que tant abunden en los corrals i galliners.

Els procediments que consisteixen en netejar a aquests animals un a un de dia o mentres dormen son molt pesats i en definitiva impracticables, oferint l'inconvenient d'esglaiar-los, lo que, com se sab, si l'esglai ha sigut fort retrassa la posta per uns quants dies.

Veis aquí un procediment recomanable que estovía els citats inconvenients i dona resultats bons de debò.

En un indret ben soleyat al dematí s'hi fa un clot de un pam per dos pams i mig de diàmetre, procurant que sia ben rodó, i s'hi tira una galleda de cendra de carbó de pedra ben passada pel sedàs. També's pot fer, y en aquesta terra es més práctic, amb cendra de llenya, que encara es més fina. A la cendra s'hi afegeix mig litre de cals apagada per cada galleda i un grapat de sofre en pols.

La cals no s'ha d'apagar amb aigua, sino que s'ha de deixar que la mateixa humitat del aire la vagi apagant. Aixís resulta més càustica i, per tant, de més poder.

Aquestas tres substancies deven mesclarse ben bé, a fi i efecte de que desaparega la blancor, perque d'altra manera las gallines se resistirian a revolcar-s'hi.

Al cap de quinze dies las escates o crostes de las potes comensen a saltar, apareguent-ne unes altres de un blanc blavós, quin color se va accentuant cada dia fins a tenir el color natural.

A mida que las potes se van curant, les gallines paren de fregar-se i de picar-se les plomes, com feien abans per a cercar lo poll amagat entre elles.

Amb aquest procediment se consegueix deslliurar a les gallines d'aquest paràssit, com pot observar-se al plomar-les un cop mortes.

Es bò també socorran los travessers del galliner, i sobre-tot los extrems que estan clavats a la paret i'ls de intersecció per medi d'antorxes de paper o de manyocs de palla.

Las cendres, després d'utilisades, poden aprofitar-se com adob per a diferents cultius (mongeteres, pesoleres, etc.), an el que se'ls tira en mantell o cuberta.

QUART MANAMENT

(HISTÓRIC)

Era jo petit, i ma bona mare me contà un exemple d'aquells curts, espressius, que queden sempre a la memoria per lo interessants.

Escoltau:

Eren pare i fill que s'en pujaven daixo, daixo, per sa costa de l'Hospital. Es veiet de cabeis blancs i cara engrogeïda estava malalt; son fill no'l poria mantení, era pobre, era casat, tenia infants i es seu jornal era mesquí, tan mesquí que no li bastava per donar pà a sa seua numerosa familia. I es veiet malalt, haguent menesté metges i bones gallines, no tengué altre remei més que prendre es camí de l'Hospital.

Aquets dos personatjes s'assegueren a un predís de s'acera i parlaren llarga estona, sempre amb ses llàgrimes an ets ulls, sobre sa seua trista sort.

—Vos heu veis, mon pare meu, veis lo que guany, veis que no tenc pà abastament p'ets meus infants, sa dòna...

—Heu veitx, si, heu veitx, (deia es veiet amb tò no de conort, sinó de tristesa i abatiment).

—¡Ai, mon pare! Si jo pogués, (afagia es més jove), si jo pogués soporà sa vostra malaltia... però es guany no'm basta; vos heu veis.

Pare i fill se miraren amb tendresa, hei havia dins aquells ulls un raig de dolor inesplicable i an aquells semblants qualque cosa de patètic, i següiren:

—Un recort tenc fillet meu que...

—Parlau, espaiavos.

—Tenc un recort que mai ha olvidat sa meua memoria...

—Digau.

—Quant jo era com tú, jove pobre i així mateix amb molts d'infants, i que casi no los poria donà pà, mon pare (que sia al Cel) caigué malalt així com jo ara i...

—Parlau.

—I així com mos veim asseguts an aquest pradís mateix, tenguem una conversa semblant a sa nostra, tots dos ploràvem així com ploram i així com mos miram mos miràvem.

Es més jove, es fill d'es qui parlava, s'axecà rebent d'es predís, alça son pare, li donà es braç i exclamà amb veu molt resolta:

—Fuguem, mon pare!

—Però

—Fuguem, basta, ni una paraula pus.

—¿A ont anam? ¿No anam ja a l'Hospital?

—No, a ca-nostre, i depressa. No vui que sa dissort me fassa recordà amb un infant meu lo que vos m'heu recordat; no vui qu'asseguts també an aqueix mateix predís, quant jo sia vei haja de fe beure tan amarg glop a cap fill meu. ¡Oh fuguém, mon pare!

—¿I ets teus infantons? ¿I sa dòna?

—Callau, no digueu res pus: pujaré a ses cases d'els rics, tocaré a ses portes dels bons cors i me respondrán. Si ja hu veurem me respondrán.

Pare i fill debaixaren sa costa de l'Hospital volant, per no dir correns. Un anava duptós, s'altre plè de coratge, amb cara viva, amb ulls animats. Arribaren a sa seua pobreta casa; sa dòna i ets infantons rebren es padrinet així com se reb un soldat tengut per mort; l'abraçaren, l'ompliren de caricies, i tota aquella familia, que encara sentia la mateixa necessitat d'abans, se va creurer per un moment riquíssima i que ballava per tot arreu òr i felicitat.

Es fill contà aquella escena i aquelles paraules de son pare a un senyó que tenia fama de caritatiu. Es senyó no li va respondre: es fill s'en anà mújol i cap baix, però antes de posà es peu dins ca-seua trobà un metge que'n sortia i un criat qu'hei entrava amb un pané amb una mà i dues gallines amb s'altre.

Es veiet no se morí d'aquella malaltia, i aquell bon fill va arribà a un estat tal de ditxa i felicitat qu'avui en dia ets seus infants gosen, además d'es bon nom que los deixà son pare, una posició brillantíssima i envejada.

F. G.

Ecos políticos

Disueltas ya las Cortes, los partidos políticos se preparan para la lucha electoral que se avecina.

El partido maurista, que es el partido que tiene más opinión en España, presenta candidatos en todas las provincias o apoya a los más afines, como son los católicos independientes.

Por el distrito de Madrid presentan los mauristas dos candidatos a Diputados: el catedrático Sr. Perez Bueno y el comerciante Sr. Torrerica.

En la provincia de Alicante lucharán otros dos candidatos mauristas: D. Miguel Maura Gamazo, en el distrito de Pego, y el Sr. Torres Sala, en el de Denia.

Los mauristas valencianos presentan candidatos para las próximas elecciones a los señores siguientes:

Barón de Vallvert, por Alcira.

Don José Camaña, por Liria.

Marqués de Mirazol, por Sagunto.

Don Joaquín Fos, por Torrente.

Las candidaturas de estos señores han sido acogidas con gran entusiasmo.

Del nuevo diario «La Acción», que se publica en la Corte, copiamos el siguiente telegrama:

«Valencia. El viaje del candidato don Miguel Maura, a quien acompaña el señor Torres Sala, es verdaderamente triunfal por todo el distrito de Pego. En todos los pueblos por donde pasa

es recibido por nutridas comisiones que le salen al paso, vitoreándole con gran entusiasmo.

Las demostraciones de afecto que le hizo Alcira fueron verdaderamente imponentes.

El señor Maura y Gamazo ha recomendado a todas las comisiones que han acudido a saludarle que se apresten a la lucha, y con tal fervor ha sido acogida la recomendación, que el triunfo de la candidatura maurista está descontado.»

Nuestro querido colega «El Debate», en las notas necrológicas que dedica al malogrado político y Diputado reformista señor Miró y Trepas, dice lo siguiente, que por lo que tiene de sintoma ofrecemos al lector:

«Don Laureano Miró, aunque en política era enemigo de don Antonio Maura, en su fuero interno era un profundo admirador del ilustre estadista, hasta tal punto, que la última vez que le hablamos, hace muy pocos días, nos decía, amargado al ver la esterilidad de nuestros partidos:

—Muchas veces, créamelo usted, me asalta el pensamiento de que tal se están poniendo las cosas, que hasta yo tendré que hacerme maurista.»

En Mallorca habrá elecciones de Diputados debido a que D. Juan Valenzuela, prietista, presenta su candidatura.

El candidato reformista D. Jerónimo Pou se ha retirado, a cambio de un acta de Senador que le ofrecen los liberales.

Entendemos que los liberales mallorquines no han estado acertados, pues, el Sr. Valenzuela, por sus servicios, se ha ganado más un acta de Diputado ó Senador que el hijo del General Weyler y que el Sr. Pou.

La constitución del Gobierno liberal que rige los destinos de España causó buena impresión al país, porque para la provisión de algunos altos cargos se tuvo más en cuenta el talento y la aptitud que la amistad personal ó política. Esto ocurrió con las carteras de Hacienda, Estado y Marina que se confiaron respectivamente a los señores Urzaiz, Villanueva y Miranda, y con la Dirección General de Comercio que se encargó a D. Alfonso Sala, personas competentísimas, cada cual en su especialidad.

Pero, a los dos meses, se relevó a D. Angel Urzaiz del Ministerio de Hacienda, y para pasar á éste, dejó el de Estado el Sr. Villanueva, (primer traspies), y ultimamente, el Sr. Sala no ha podido aguantar más la política de las dilaciones y del pasteleo; y ha presentado la dimisión de su cargo, perdiendo la situación uno de sus más firmes puntales. (segundo traspies).

Así se vá debilitando el Gobierno liberal, quedando fuera de él hombres rectos, de prestigio y de aptitudes como el Sr. Sala.

SÉNEN M.P.F.

Cronico d'Inca

Dia 18--Hem sabut que en diferentes vegades durant la present setmana, D. Antoni Barceló Jefe de Policía d'aquesta Ciutat, aglapí a varies palomes de mal viure del colomer de Palma i les feu romandre a sa Cortera! L'on demà dematí se les donà el pasaport. Venien per llana i quedaren toses! així ho fan i no hi tornen! De colque manera han de coneixer que estan a dins sa Corema i de grat o per forsa han de fer

penitència pública per sos molts pecats, a sa Cortera.

—El Comitè dels exploradors ha acordat cridar a examens públics an aqueixos per conferir-los el títol de exploradors de 5.ª classe.

Dia 19—A la Parroquia ofici major, solemne i sermó a càrrec de Mossen Miquel Pomar.

Es cantà la missa de'n Perosi «Hoc est corpus meu».

—El vespre en el Círcol d'Obrers Catòlics els socis organisaren una vel·lada literari-musical en obsequi de son Patró San Josep.

La conferència estigué a càrrec del Co-remé.

Dia 21—A la parroquia comensa el setenari que, com es costum cada any, es fá a honor de Nostra Senyora del Carme.

Dia 22—Sa animació a certes hores del dia creix molt a devers sa plaça a causa de sa rifa dels mens. Sempre que passam per allà mos recordam de sa alegria de pasco i de sa aloreta de panades acabades de sortir des forn! segurament que molts qui han fret colque mè los pasa igual que a noltres.

—Arriba a Inca D. Ignaci de Lecza, jutge de primera Instancia d'aqueix Partit, que era a visitar sa familia amb llicència temporal, i seguidament se possessionà del seu càrrec.

Sia benvengut.

Dia 23—Hem vist que a la Sala s'ha col·locada una pisarra amb els títols de lo que hà de ser objecte de la sessió. De segú que si no es cansen l'hei col·locaràn cada dijous.

—Havent estat traslladat, amb motiu d'ascens, el qui era Quefe de la presó preventiva D. Vicens Maicas, se nombrà per substituir-lo, a D. Antero Buendía, el qual ha prèss possessor avui meteix.

Que la seva estada entre noltros li sia grata.

El novell Cronista.

VARIES

Hem rebut ja el pograma de la festa que's prepara pel dia del Pa'n-caritat a Santa Magdalena.

Si'l temps no la torna desbaratar promet ésser lluïda a judicar pels preparatius que ja se fan i per lo bé que escau al públic tal diada.

Un d'aquets dies hem vist el dibuix d'una preciosa bandera que la Associació de Mares Cristianes pensen fer per dur a les processons que assistesquen.

El dibuix es nou i molt artístic trassat pel dibuxant Sr. Gimenez de Ciutat, i que ha estat elegit d'entre una partida de dibuixos que s'havien fets amb aquest objecte; puis se vol que surti una cca bona de tot. No se sab quant se podrà estrenar perque hi ha un any de feina d'un parei de broadoras ben arromengades.

La seva confecció está a càrrec de les relligioses franciscanes baix la direcció de Sor Modesta i de D.ª Margalida Verd; aquesta darrera ja ha començat a treballar-hi.

El colmo de la ignorancia es no saber que la «Piperazina Dr. Grau» es el remedio más indicado para curar las enfermedades artríticas y las arenillas, mal de piedra, reuma, ciática, góta, cólicos nefríticos, neuralgias, etc. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	100'00	el quintá
Blat	a	23'00	la cortera.
Xexa	a	24'00	id.
Sivada	a	9'75	id.
Id. forastera	a	9'50	id.
Ordi	a	11'50	id.
id. foraster	a	11'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	22'50	id.
id. per bestia	a	21'50	id.
Blat de les Indies	a	23'00	id.
Fasols	a	48'00	id.
Monjetes de confit	a	43'00	id.
Id. Blanques	a	43'00	id.
Siurons	a	27'00	id.
Garroves	a	00'00	

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Ha mort a Palma, D. Francesc Mulet, conserge de la Sala, pare de D.ª Angela esposa del Fotograf Sr. Payeras i germà de nostro company de Redacció D. Pere d'A. Mulet.

Enviàm l'espressió de nostro condoliment a sa Familia, particularment a les families de nostros amics Sr. Payeras i Sr. Mule', per la pèrdua de son parent proper, que Deu tenga en la gloria celestial.

LLIBRERÍA

CARRER DE LA MURTA, 5—INCA

Dezentes Obres Rebudes

Obras Escogidas del Filósofo Rancio—Estudio crítico del P. J. A. Gatino—Cartas Aristotéticas Anécdotas curiosas.—2 tomos.

INICIACIÓN

Brevísimas notas sobre las materias de la enseñanza primaria por J. R. O. Maestro de la Escuela Nacional de S. Juan.

DEPÓSITO: Librería de la calle de la Murta, 5.—INCA.

Tip. M. Durán.—Inca.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HOR DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.